

штавамъ, подирѣ с-то по причина на *и-то* и само станало *и* — гошштавамъ—гоштавамъ. Така и срѣт-и-а—срѣт-ш-а—срѣшта.

22. Напрѣдъ подѣ 5 посочихме (а)нинѣ (стр. 101, 109, 4) и чанинг (стр. 102, 7) за неправилни; тука ще кажемъ още че и чанка и чанке стоятъ вѣсто *чанка, чанке; свищовец-чанка—свищовеч-анка—свищовеченка; врац-чанке—врачанке*.

23. На странж 104 подѣ 5, *з-тъ* стои, рѣкълъ бихъ само за „туко да си *е*.“

24. За да минѣ на други нѣща, азъ щѣ моля тука читатели-тѣ да ме не осждятъ, чи не зехъ вѣ прегледѣ и „*часть вторая. За словосочиненіе-то*.“ — За да може человекъ да критикува съчиненіе-то или начинѣ-тѣ, по който ся распорѣждатъ думи-тѣ вѣ говорѣ-тѣ, трѣбва да познава основно и всестрано *языкъ-тѣ*, който (*языкъ-тѣ*) се наема да турне подѣ правила, а това ний за днесъ не можемъ. Че нити сме живѣли и ходили мѣжду Българе-тѣ, колкото *е* за туй потрѣбно, нити сме пакъ били честити и онуй малко знаніе, което имаме, да сме го чули и учили на матерніи си *языкъ*. Най после и колкото имаме книги на *языкъ-тѣ* си, или не сме ги прочели сички, или не смѣемъ да се осждимъ да прѣгледамъ по тѣхъ и тѣзи *часть*. По способни-тѣ отъ насъ, молимъ, нека изпълнятъ тѣзи празнинѣ. Ний нека минемъ на

25. *Правописаніе-то*. Днесъ колко и че се каже: пиши какъ и да *е*, само да тя разумѣж, на дѣло не *е* тѣй. И правописаніе-то *е* една нуждностъ за по брѣзъ напрѣдѣкъ вѣ книжнинѣ-тѣ, за туй и то заслужва голѣмо вниманіе. Какъ сме ний съ правописаніе-то?—Още на првѣи степенѣ на развѣптіе-то; до днесъ никакво съвършенство. Като прѣво покушеніе (?) да покажемъ и вѣ туй напрѣдѣкъ, срѣщаме вѣ „Мирозрѣніе-то,“ поченѣто да ся издава вѣ Виенѣ 1850. Вѣ туй „Списаніе помѣсячно“ виждаме изхвърлени *з, ѝ*, виждами *и-то* заменено съ *і*; *й-то* заменено съ *і*, и *ю-то* заменено съ *іу*. Слѣдъ него нае се редакторѣ-тѣ на „Македонія“ Г. Славейковъ да поправи правописаніе-то, но съ по малкъ реформа. Вѣ „Гайда-та отъ 1863 Г. Славейковъ пише безъ *з, ѝ* и гдѣто „практически“ трѣбва *е*, той пише *ѣ*. Показалъ ся непріятель и на *и-то*. Но и тази малка реформѣ, не само що не слѣдва, но ето вѣ 47 брой на „Македонія“ отъ 1867 Г Славейковъ ся още явно кае и съвѣтва: *нашитѣ учени, че не добръ да ся привардватъ отъ това искушеніе*. Че *е* на Г Славейковъ подѣйствувала, да остави той, ний ще го наречемъ, *напрѣдѣкъ* вѣ Бъл. граматика, казвамъ че *е* подѣйствувала на него безимена-та Критика, обнародвана вѣ 19 брой на „Българска-та Пчела“ отъ 1863, ний не можемъ ни най малко да повѣрваме: Защото тя, като нарича тогавашніи *языкъ* вѣ 7 брой на Гайда-та „смѣшенъ,“ станѣла сама *смѣшина*. Отъ що пакъ друго не знаѣж. Знаѣж само, че отъ каквото и да *е*, напрѣдѣкъ-тѣ на Бъл. Книжнина и частно Граматика изисква Г. Славейковъ по на *протрѣбно* публично каанѣ-то си.—Но какъ *е* Г. Момчиловъ съ правописаніе-то?

26. Сравнено съ правописаніе-то вѣ досегашни-тѣ ни граматики, оно не *е* ни най малко напрѣдѣжло, а сравнено съ пра-